

[Finansministeren]

Jeg vil gerne sige, at hvis jeg bare antydningvis delte nogle af de vurderinger, som hr. Erling Olsen og hr. Rahbæk Møller har fremlagt, hvis jeg mente, der var noget som helst belæg for bare ét af de stærke ord, der er blevet anvendt, ville jeg aldrig nogen sinde have fremsat lovforslaget. Men jeg mener, at ordene ikke har belæg i virkeligheden.

Det er jo det, vi har fået undersøgt meget grundigt i den betænkning, der er udgivet. Og det er først, da betænkningen foreligger, at regeringen træffer sin beslutning om at fremsætte lovforslaget, fordi betænkningen meget klart viser – det står i sammenfatningen på s. 6 – at Statsanstalten er statslig ejendom og kan sælges. Det er den helt klare entydige konklusion. Uden denne klare entydige konklusion ville vi selvsagt heller ikke have fremsat lovforslaget.

Det synes jeg i øvrigt der argumenteres ganske fremragende og grundigt for i betænkningen. Jeg skal ikke nævne alle de steder i betænkningen og alle de argumenter, der fremføres – andre har jo allerede været inde på dem – men jeg vil gerne bare tage et enkelt citat, der viser, at der tilsyneladende er sket et skift i Socialdemokratiets vurdering af, hvad Statsanstalten er for en type virksomhed. Det fremgår af betænkningens s. 39, at der i forbindelse med det lovforslag, der blev behandlet i folketings-samlingen 1977–78, af den daværende socialdemokratiske regering blev fremsat et lovforslag med følgende bemærkninger – det er altså en socialdemokratisk regering:

»Lovforslaget betyder, at loven om Statsanstalten for Livsforsikring først og fremmest kommer til at indeholde regler om organisation, tilsyn m.v., der er en følge af, at Statsanstalten er en statslig virksomhed. Tilsvarende regler er for private virksomheder fastsat i lov om forsikringsvirksomhed.«

Klarere kan det ikke siges. Jeg kunne ikke sige det bedre, end den daværende socialdemokratiske regering sagde det i bemærkningerne til det lovforslag, man fremsatte i 1977–78.

Derfor synes jeg i og for sig, vi skal standse denne diskussion, skal få gennemført lovforslaget og skal komme i gang med at give Statsanstalten alle de fordele, der faktisk ligger i den omdannelse, den privatisering, der her er tale om.

Der er tale om konkurrencemæssige fordele. Der er tale om nye muligheder for at tegne livs-

forsikringer. Der er tale om at gå ud i andre forsikringstyper. Der er stadig tale om, at man kan give de dygtige medarbejdere – som jeg gerne til hr. Arne Melchior vil sige er dygtige nu, så længe de er statslige, og som jeg forventer vil være lige så dygtige, når de nu bliver private – mulighed for at bevæge sig ud i andre arbejdsområder. Der er altså ingen som helst tvivl om, at der bliver nye gode muligheder for Statsanstalten, nye gode muligheder, som medarbejderne vil have en fordel af, nye gode muligheder, som kunderne også vil få glæde af, og så er der heller ingen tvivl om, som det helt klart bliver understreget i betænkningen, i lovforslaget, i bemærkningerne, at forsikringstagernes berettigede bonusforventninger selvsagt vil blive indfriet.

Nej, de, der taler om ideologi her, er dem, der ved en fejltagelse er kommet til at gå imod et lovforslag, som de egentlig burde støtte. Og nu synes jeg, vi skal bevæge os ind i de praktiske løsninger og anerkende, at når staten har en ejendom, og når staten kan sælge en del af sin ejendom, er det også rimelig fornuftigt, at det er staten og skatteyderne, der får glæde af salget og ikke kun den begrænsede kreds, der tilfældigvis er kunder i den pågældende statsvirksomhed.

Erling Olsen (S):

Her i anden omgang må vi konstatere, at der er et flertal for det pågældende lovforslag. Vi må også konstatere, at Statsanstalten lider under den igangværende diskussion. Derfor synes jeg, vi bør gøre pinen kort.

Der er nu i realiteten to muligheder. Den ene er, at flertallet accepterer SF's og Socialdemokratiets tilbud om at give Statsanstalten en større handlefrihed, at give den aktieselskabsformen – og vi er meget åbne i drøftelserne – og så opgiver at tage penge ind i statskassen. Denne mulighed forstår jeg at man viger tilbage for.

Den anden mulighed består i at få vedtaget dette lovforslag i en vældig fart. Så vil der blive indsamlet de 60 underskrifter, og så vil der blive udtalt anmodning om, at det bliver udskudt til efter næste valg.

Hvis statsministeren opfører sig på samme måde som i sparekassesagen, vil statsministeren bare sende den til stadfæstelse. Det rummer selvfølgelig en risiko for, hvis der anlægges en sag af SF og Socialdemokratiet mod statsmini-